

Ráno jsem se probudil za rozbřesku. Pokoj byl šedý, okno sinavé, postel velká a studená. Zábly mě nohy. V noci jsem tu ležel s Elianou. Jen tak – pro zahřátí. Teď její teplo vyprchalo. Došel jsem k radiátoru a sáhl na něj. Jako led. Otevřel jsem okno a vyhlédl ven. V zelené trávě pod oknem se perlila rosa. Listí na stromech o poznání víc zežloutlo. Vyklonil jsem se ven a zadíval se vpravo, za poboženou zeď, kde se černal smuteční háj.

A strnul jsem. Někdo právě lezl do zahrady. Přehodil přes zeď kbelík a překonal ji v místě pukliny; pak seskočil do trávy. Ta osůbka měla vysoké zelené holiny, přiléhavé sportovní kalhoty, tlustý chlupatý svetr.

Vlasy měla stažené do dvou culíků a nevypadala na třiatřicet, ale na třináct.

Dopadla na všechny čtyři, zvedla se, otřela si dlaně o kalhoty, sebrala kbelík a ohlédla se přes zeď, jen krátce, ale s uspokojením. Nato zaměřila k domu.

Dovtípil jsem se. Byla vymítat duchy. Pomocí hadru a bublin. Teď byl na hřbitově klid. Pokud mě neklamal zrak, nestrašil už na náhrobcích jediný háknkrajc.

Uvažoval jsem takhle: než půjde k snídani, určitě se převlékne, možná i osprchuje; s culíky a ve vytahaném svetru by se přede mnou dobrovolně neukázala. A před otcem teprve ne. Dává mi tím trochu času.

Vklouzl jsem do kalhot a do košile a seběhl po schodech. V domě vládlo naprosté ticho, až na klapnutí dveří někde v suterénu. Proběhl jsem chodbičkou a vplížil se do příjemně vytopeného salónu. Krb už byl potemnělý, ale pár uhlíků v popelu ještě žhnulo.

Šel jsem ke knihovně a zašmátral vedle Zlaté Bible. Asi o dvě knihy dál jsem nahmatal sešit. Vytáhl jsem ho a odnesl k oknu.

„Literatura, domácí úlohy,“ stálo na vybledlých červených deskách. „Eliana Dimitrovová, 8. B.“ Školní rok chyběl. Spěšně jsem sešitem zalistoval.

Modře linkované stránky byly popsány úlohami jen do třetiny. Pár listů bylo prázdných, ale většina zbylých obsahovala výpisky z četby, hlavně z Bible; podle toho jsem poznal, že tyhle poznámky už nemají se školou nic společného. Několikrát jsem narazil na koncept dopisu matce. Náčrtky nikdy neměly víc než několik řádků. Pak se objevily verše. Nebyl u nich uveden pramen a byly hodně špatné; nejspíš pokusy čtrnáctileté Ely. Anebo třicetileté? Jedna stránka byla ohořelá. Následovalo několik datovaných zápisů jiným rukopisem; možná je udělal Waldemar. Samé výpisky ze Starého zákona. Poslední byl z předešlého večera. Dolistoval jsem až na konec sešitu a tady jsem našel, co jsem hledal.

Básnička nebyla dlouhá. Přesto se v ní hodně škrtalo. Poslednímu listu, kde byla přepsána na čisto, chyběla horní polovina. První část skladby byla pryč.

Vrátil jsem se na předchozí stránky a dal říkanku dohromady z původních, počmáraných zápisků.

*Až začnou volební mítinky,
zatoužím vlastnit zbraň,*

*zatoužím označit viníky,
zaplatit dlužnou daň.*

*Až nebe zajiskří hvězdami,
zatoužím říci „dost!“,
roztrhám volební seznamy,
vytáhnu jinačť los.*

*Podržím černý list nad urnou,
černou jak ruce kandidáta,
prosvětím chvíli pochmurnou
plamenem barvy zlata.*

*Až kohout oznámí svítání
k spánku si přiložím zbraň,
ukončím volební sčítání
slovy „Tvá vůle se staň“.*

Třesoucí se rukou jsem vrátil sešit na místo.

Waldemar nám připravil omeletu a černou kávu. Dimitrov posnídal s námi. Eliana byla zamlklá a skoro nejedla. Zničehonic vstala od stolu a odešla do koupelny. Otočení klíče bylo slyšet až do jídelny.

Čekal jsem pak s Waldemarem dole u auta. Na hlavu se nám snášelo březové listí. Zapálil si cigaretu, opřel se o kapotu motoru a jakoby nic se zeptal, jaké mám s Elianou úmysly. Řekl jsem, že veškeré úmysly nechávám na ní, a on poznamenal: „Typický.“ Pak dodal, že by se mi to taky mohlo vymstít. Optal jsem se, co to má znamenat, ale ona se právě objevila před domem. Než k nám sešla po štěrkové cestě, pošeptal mi Waldemar přímo do ucha, že se na ni nemám vázat příliš pevně. Jeho dech nebyl zrovna příjemný. Ani jeho slova. Vyšel jsem Elianě naproti.

Měla na sobě nový červený kabát do deště, dlouhý až ke kotníkům, s límcem zvednutým proti větru. Mohl jsem na ní oči nechat.

Sluha se na ni černozlatě zazubil – „Něco jste si zapomněla v knihovně, milostslečno,“ – a vytáhl z bundy sešit, který jsem měl ráno v ruce. I ona se usmála, otevřela ho, vytrhla list s novým zápisem a přeložila ho nadvakrát jako dopis. Potom ho zastrčila do pravé kapsy kabátu. Z levé vytáhla cigarety a klíčky od vozu. Sešit Waldemarovi vrátila se slovy: „Dáš ho zas na místo, jo? Maminka si bude chtít číst.“

Waldemar nahnul brvou. Mně se zježily vlasy na hlavě, a pak jsem pochopil, že to je další z jejich žertíků. Nasedli jsme do mercedesu, zaklapli dveře a zamávali Valdovi. A tehdy

se Eliana sesypala. Namísto aby nastartovala, schovala obličej do dlaní. „Do města se nevrátím,“ řekla a potáhla z cigarety. „Zůstanu s tátou. Nebudu přilívat olej do ohně.“

„A každý ráno budeš mejt zostuzený hroby, jo?“

Vytřeštila oči. „Tys mě viděl?“

„Tím, že ty odporosti smažeš, se jich ještě nezbavíš. Objeví se zas. Vím o místě, kde s tím svedeš víc než tady.“

Podívala se na mě. „Máš pravdu – míchám vodu s ohněm. A voda není můj živel. Můj Pán je jinde.“

A stal se zázrak: přikývla, zasunula klíček do zapalování a otočila jím. Tentokrát jsme se rozjeli hezky pomalu. Valda nám mával na rozloučenou prsty svírajícími cigaretu. Pak jsme tomu ožvlému majáku zmizeli za zatáčkou.

KATASTROFA

Já: „Může si kdo shrnout do klína oheň,
a nespálit si šaty?“
(Příslloví 6, 27)

Milovali jsme se každou noc před vatrou sálající v krbu. Tenhle vrchol našeho vztahu trval skoro měsíc. Jezdil jsem k ní v podvečer a odjížděl nad ránem. Oheň nikdy neuhasínal. Vystřídali jsme na třicet milostných poloh, všechny mi teď splývají v jedinou, jsem do ní vklíněný, oči máme upřené do oranžovorudé záře. Nemusíme pít, nemusíme jíst. Sílu si bereme přímo z ohně, stejně jako vzájemnou žízeň a hlad, a taky schopnost obojí v druhém ukojit.

Vybavit si slast, která pominula, je možné jenom při jejím zopakování. Jenže s kým bych to dělal? Kde najdu dívku ochotnou spát se začínajícím pyromanem?

Nejlíp si vzpomínám na to nejpitomějš: úžas nad sebou samým, když do Eliany pode-

sáté za noc vypouštím pár kapek semene, které se v žáru jejího těla hned vypařují. A taky na to, jak jsme k ránu ulepení a malátní. A vlastně i na tohle: měla jednu oblíbenou polohu, říkala jí „lučiště“. Ležela na pravém boku, nohy u sebe a mírně pokrčené, stehna svírající s tělem pravý úhel. Já ležel na levém boku, jakoby za ní, nebo spíš pod ní, ale obráceně – s hlavou u jejích chodidel. Při souloži jsem jí viděl paty a bylo mi z toho smutno; jako by mě opouštěla už ve chvíli, kdy jsem do ní vpáčený. Chodidla měla malá, hebká a citlivá. Nedalo mi to a občas jsem se jí zakousl do paty, do palce nebo do malíčku. Vždycky se při tom hihňala a škubala sebou, takže jsem ji musel pevně sevřít rukama kotníky a lýtka, abych z ní nevyklouzнул. Z pomyšlení, že bychom se měli rozpojit před dokončením aktu, se mi po zádech rozběhnul mráz. Smála se. Říkala, že se jí při tom „zapalujou lejtka“. Někdy si mě převalila na záda, ale tak, abychom se při tom nerozdělili, a když byla nahoře, otáčela se kolem své osy – kolem mé osy. To bylo to lučiště. Občas se zdálo, že se z nás začíná kouřit, ale určitě to byl jenom vypařovaný pot. Před krbem vedro jak v kotelně.

Snad stokrát jsem se nechal ujistit, že bere antikoncepci. Kdo se moc ptá, moc se doví. Když jsem to pak musel slyšet i po sto první, dověděl jsem se něco navíc.

„Tak se běž podívat, zbabělče,“ zavrčela ta ospalá, sexem malátná žena zpod přikrývky. „Pilulky najdeš v koupelně, v té menší skříňce nahoře. Klidně si zobni.“

Samozřejmě jsem nikam nešel. Přitulil jsem se břichem k její teplé zadnici a usnul.

Stejně jako jindy si nepřála, abych zůstal až do rána. Uprostřed noci mě probudila a políbila na rozloučenou. Řekl jsem, že ještě musím na záchod. V koupelně, když jsem si myl ruce, jsem si nad velkou toaletní skříňkou poprvé všiml druhé, menší. Nikdy předtím jsem ji neotevřel. Teď jsem to udělal.

Prášky tam byly – mezi tampóny, leukoplasty, pudrem, černou barvou na vlasy a skleněnými ampulemi, v nichž byl podle nápisu benzen. Anebo benzín? Už nevím. Málem jsem dvířka zavřel, a pak jsem ho uviděl: na drobném kolíčku visel tenký řetízek a na něm kulatý zlatý peníz. Ten detail ze dvou obrazů – jednoho Elianina, druhého Pyrosova. Medailon slečny Sedmihradské. Vzal jsem ho opatrně do ruky, sundal z kolíčku a přenesl pod žárovku. Nebyla to mince. Na líci byl vyryt obrázek ohně, z jehož středu se zvedá pták s rozepjatými křídly. Na rubu se jako ulita šneka, od obvodu ke středu, vinul nápis: *Quanto magis tegitur, tanto magis aestuat ignis.*

Zavěsil jsem medailon na místo a vrátil se do ložnice. Eliana nerozsvítila. S nohou přes nohu seděla nahá na kraji postele. Vlasy měla rozčuchané. Kouřila cigaretu. Viděl jsem jen tmavou siluetu hlavy a ramen a oranžové světýlko tam, kde bych čekal ústa.

„Jsi zvědavěj, co to znamená?“ zeptala se.

Věděla, co jsem v koupelně dělal. Nezbyvalo mi než přikývnout.

„Znamená to: ‚Čím víc je oheň skrýván, tím víc hoří.‘ Máš o čem dumat. Ahoj.“
Sáhla si bezděky na krk, když to říkala. Oblékl jsem se a šel.

Odjela na týden za otcem, a když se vrátila, bylo už září. Zatelefonovala, abych nechodil, že nebude mít čas. Začal jsem protestovat, ale zavěsila. Zavolal jsem jí. Nechala aparát vyzvánět. Potom se konečně ozvalo „haló“. Přemluvil jsem ji. Dovolila mi, abych za ní jel. Vyšel jsem z domu a ze zvyku se ohlédl po plynojemu. Ale namísto něj se nad městem tyčila do nedozírné výše jen gigantická, mírně zaoblená stříbrná stěna. Ta stěna neklidně pulsovala, jako by se měla v příštím okamžiku rozskočit. Na několika místech zely praskliny, koudel tu visela ve špinavých cárech jako střeva ze zařízlého vepře. Nikde nic nesýčelo.

Zastihl jsem Elianu v černé náladě. Seděla před vyhaslým krbem, nepřítomný pohled namířený do popela. V jedné ruce držela hrnek s čajem, v druhé cigaretu. Molotova jsem nikde nespátřil. Zeptal jsem se, jestli nemá chřipku.

Jako by neslyšela, řekla, že půjde proti všem. I proti mně, jestli to bude třeba. A nemá na mě čas ani energii, musí prostudovat všechny ty spisy, musí se důkladně připravit. A já se mám obejít bez ní. Chtěl jsem vědět, kdy se teda uvidíme, a ona jen pokrčila rameny. Hlavu si nech na spisy, navrhnul jsem, a tělo půjčuj mně. Její odpověď mnou otrásla: mám si prý najít jiné. Copak by ti to nevadilo? divil jsem se. Ale už mě nevnímala. Jako bych byl voda.

Ve sněmovně se projednával zákon o veřejně prospěšných projektech. Sociálky i Konzervy hlasovaly stejně: byly pro urychlené přijetí. Kalina nás jako vždycky všechny obvolal,

aby zajistil straně a vládě stoprocentní ano. I Konzervy byly disciplinované a hlasovaly jako jeden muž. „Ne“ vyslovila jediná žena.

Zákon vyjímal „veřejně prospěšné projekty“ z povinnosti respektovat ochranu životního prostředí. Na první místo stavěl zisk. Kromě jiných staveb mluvil ve prospěch dálnice, která se začala stavět v hájené oblasti Středohoří dřív, než zaznělo oficiální rozhodnutí. Že jde o lobbing nebývalé razance, a snad i nebezpečnosti, věděli všichni. Ale lobbování je přece povoleno. Jen Eliana argumentovala, že jde i o princip: připojí-li se ke každému zákonu tak drastická výjimka, přestanou zákony platit, protože je vždycky na co se odvolat. Obvinili ji, že lobbuje za ekologické organizace.

Předseda Konzerv nad jejím projevem zavrtěl hlavou – tak, aby to neuteklo kameramanovi.

V následujícím týdnu vyšel rozhovor s Becherem. Předseda vlády se zmínil i o opoziční poslankyni Dimitrovové. Kdyby měl takové ve své straně, řekl, řešil by to radikálně: buďto já, anebo ona.

Noviny *Pravda*, blízké Sociálkám, vyčmuchaly její mercedes. Než se reportéři dobrali pravdy – že si ho nepořídila nepoctivě, že zaplatila dovozní clo a v pořádku má i havarijní pojištění –, stihli naznačit několik vlastních hypotéz: že si ho krátce po převratu nechala v Německu ukrást na objednávku; že ho nechala propašovat přes zelenou hranici; že je to auto sestavené z dílů tří modelově stejných, ale bouraných vozů. Když se nic z toho

nepotvrdilo, vzpomněli si aspoň na Elianiny spekulace s nemovitostmi a označili je za „podezřelé machinace“. Dali je do souvislosti s nevyjasněnými obchodními aktivitami konzervativních poslanců Moura a Kurze. A vytáhli na světlo i dávnou aféru se spálenými prasaty. *Cui bono?* kvičeli hoši od pera. Kurz článek vyvěsil na parlamentní chodbě.

Stál jsem kousek od Eliany, když ho sundala z nástěnky a odnesla do podzemní restaurace. Viděl jsem, jak nad ním popelaví, jak jí v hrdle zaskočila káva, kterou právě vypila, a jak to kafe dává na podlahu Dolní sněmovny.

Začala dělat chyby. Žasl jsem nad zuřivostí, nad naivitou téhle chytré a vzdělané ženy, když zaútočila do vlastních řad. V článku pro deník *Lid* napadla Moura. Jak jí můžou rovnostáři vyčítat luxusní, ale staříčké auto, když on se prohání veřejně ve stříbrném a tajně ve zlatém jaguáru, na které si vydělal otvíráním zastaváren s nepřetržitým provozem?

Mour v televizní debatě popřel, že by měl co společného s něčím tak plebejským, jako jsou zastavárny. A nikdy by si – on se svým vybraným vkusem – nekoupil zlatého jaguára: za takového burana ho snad nemůžou považovat ani jeho úhlavní nepřátelé. Pak dodal, že jelikož proti němu není jediný důkaz, zváží, zda na slečnu Dimitrovovou – která k němu cítí iracionální, nepochopitelnou a nemocnou zášť – nepodá trestní oznámení.

Šedivka se nechal slyšet, že soucítí s přáteli v Konzervativní straně a především s panem předsedou Varanem; takového hada, jako je Dimitrovová, by si na prsou hřát nechtěl; takový bazilišek je hrozbou pro parlamentní demokracii.

Dokonce i Princ, vždycky tak opatrný na slova, si přisadil v rozhlasovém rozhovoru: jako ministr vnitra musí říct, že taková nevěra straně může snadno „transmutovat“ v nevěru státu – asi jako když se z marihuany přejde na kokain.

Dyk, v článku otištěném den nato, označil Elianu za velezrádce Konzerv a navrhl zamyslet se nad tím, jestli vůbec ještě patří do partaje. Žádný zvláštní sjezd ovšem nevyhlásil; zatím apeloval na ni, aby odešla sama. Ona mu odpověděla přes noviny, že přece nepřipraví stranu o nejlepšího člena.

Reportéři z *Dneška* se začali zajímat o Mourovu starou privatizační kauzu a zjistili, že někdo nechal skartovat veškerou dokumentaci.

Mour potom zveřejnil soupis svého rozsáhlého movitého i nemovitého majetku a pod přísahou tvrdil, že je to všechno a že nic jiného nemá. Opakoval to, co už jednou řekl o zlatém jaguáru. A připojil poznámku, že do toho, jak k majetku přišel, opravdu nikomu nic není – je to jeho soukromá věc.

Reportéři vyrukovali se starým dopisem poslaným elektronickou poštou. Nic se nedalo dokázat, ale dopis nesl Mourův podpis. Ovšem ne rukopisný. Pisatel sliboval nějakým bankovním činovníkům, že se postará, aby jejich ústav zprivatizovala General Bank of Switzerland. Tahle cizí banka pak nad ním opravdu převzala kontrolu.

K obecnému překvapení Mour odstoupil z vedení strany a vydal prohlášení, že bankovnímu kuplířství opravdu napomáhal a dostal za to hodně peněz. Nezapomněl při tom po-

znamenat, že „tuhle obět“ bere na sebe dobrovolně a gentlemansky, „aby jiní odcházet nemuseli“.

Kdo by ještě měl odejít? zajímali se novináři, ale Moura pak umlčel samotný Varan.

„Proč si toho všímáte? Proč do toho ryjete?“ apeloval na *Dnešek*. Paní profesorové Varanové, o které se vědělo, že zasedá v představenstvech pěti podniků, které žijí ze státních zakázek, z toho povolily nervy. Na kameru prohlásila: „Proč by pořád měl někdo někam odcházet? Jestli to takhle půjde dál, odejdu snad taky já, ne? Možná to udělám. Stejně se v téhle odporné zemi nedá bydlet.“

Byl to ústřel, který se měl pominout. Ale Eliana v plné sněmovně vyzvala pana profesora, aby se zařídil podle moudrých slov své paní. Varanovi se kvůli tomu málem rozvedli.

Volal jsem Elianě několikrát denně. Chtěl jsem ji podpořit. Pokaždé jsem narazil na záznámník. Strašně se mi po ní stýskalo, byl bych rád pomohl. Ale nejvíc jsem, přiznávám, toužil po jejím sporém pevném horkém těle, na které jsem si navykl jako narkoman. Absták to byl mizerný, alkohol nepomáhal. Začal jsem kouřit a bývalo mi zle.

Věci pak dostaly rychlý spád. Stavil se u mě Kalina a pozval mě na vodku. Vezl nás jeho řidič – Mirek. Bylo mu nařízeno, aby neposlouchal. Potom mi Kalina řekl, že to s tou komisařkou pro začlenění do EU definitivně vzdal. Chystá se oženit. Překvapilo mě to, ale duchapřítomně jsem mu pogrataloval. Mávl rukou a poznamenal, že kdysi měl jinačí

plány. Tohle dělá jen kvůli médiím – potřebuje si vylepšit obraz. Bere si jednu televizní hvězdu. Spíš hvězdičku, dodal skromně.

Popřál jsem mu hodně štěstí. A mám něco na srdci, zatvářil jsem se významně. Kalina vyvalil oči, mrkl po řidiči a ukázal si nejdřív na rty a potom na ucho. Naklonil se ke mně. A já mu pošeptal tajemství. Uchechnul se. Zapřísáhl jsem ho: za žádných okolností se to nesmí dozvědět Cajtman a jeho mordparta. Mlčeti zlato, sykl Kalina a nahlas řekl: „Bude brzo zima, koukni, jak se dloužej stíny. Hlavně ten tvůj.“ Řidič to slyšel, ale rozumět nemohl. Já ano.

Přijeli jsme k baru. Mírek dostal volno. Odmítl jsem vodku a objednal si molotova. Musel jsem barmanovi vysvětlit, co se do něj dává. Rybízový džus neměl, a tak ho nahradil pomerančovým. Nebylo to ono.

Kalinu to zaujalo. Divná věc, řekl, ale ta prachatá ženská, kterou si chtěl před pár lety vzít, pila taky dryák zvaný Molotovův koktejl. Hrklo ve mně. Asi na mně něco poznal, protože mě plácl do ramene a připojil ujištění, že ji *určitě* neznám. Stejně byla trhlá. A taky starší než on – vždyt to znám, ne? „Stará stodola nejlíp hoří. Cha cha!“ Polil mě studený pot. Kalina si nechal dolít. Začínal se bavit.

„Fakt, do sexu byla řas, ale musela se při tom dívat do ohně! Někdy jí stačila svíčka. Navíc furt musela mít na krku takovej pitomej přívěšek. Ochraňoval ji. Jinak by si amanta nepustila k tělu.“

Chtěl jsem se napít, ale když jsem zvedl sklenici, ruka se mi klepala tak, že jsem ji radši vrátil zpátky na pult. Kalina si toho nevšiml; byl už ponořený do vzpomínek, na tváři vypráskaný úsměšek.

„Ta nána byla vážně moc pěkná, ale tak trochu divná, takže jedinej důvod, proč si ji vzít, byly ty prachy. Zazobaná kunda – znáš to, ne? Jenže mě prokoukla a vyrazila se mnou dveře.“

Po třetí vodce dostal Kalinův hlas kající tón. Byl prý mladý, a s takovou urážkou se nemohl smířit. Poprosil ji o odpuštění a poslední návštěvu. A protože to s ženskými umí – to on zas jo –, obměkčil i tuhle. Došlo i na zapálení svíčky. Nabídl se, že jí přinese ten její šťastný amulet. Ona se zatím svlékla a lehla si do postele. Čekala na něj. Přišel. Ale byl oblečený – v jedné ruce hořící svíčku, v druhé řetízek s přívěškem. Prohlásil, že jí ho sám připne. Souhlasila.

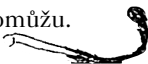
Kalina do sebe obrátil vodku a s gustem se rozesmál. „A tak jsem jí medailonek pověsil na krk. Byla uhnutá, na ohýnky, chápeš? Když vyjekla, nemohlo to bejt jinak než blahem. Já vyjdu vstříc každý. A týhle jsem ten zlatej fetiš rozžhavl nad svíčkou.“

Měl jsem mu rozmlátit hubu. Měl jsem ho nakopat do koulí. Měl jsem ho zadupat do země. Jenže jsem to neudělal. Hodil jsem na pult stovku a bez dalšího slova odešel. Venku jsem naskočil na dvanáctku a nechal se dovézt k metru. Dojel jsem do západní části města a ten kousek ke známé adrese došel pěšky. Domovní dveře byly otevřené. Vystoupal jsem

po schodech a zazvonil u bytu Eliany Dimitrovové. Dveře se otevřely ihned – jako by mě čekala.

Ale na prahu nestála Eliana, kterou jsem znal. Stála tam její krásná, mladá, šedooká, rudovlasá matka. A na krku měla medailon.

Pochopil jsem, že téhle holce už nepomůžu.

Vyzvala je, aby se vzdali mandátů, tak jako to nejspíš udělá ona. Aby dál nedělali ostudu a vypsalí předčasné volby. Aby dali možnost občanovi, a nenechali ho jenom se bavit, nedsuzovali ho do role pozorovatele politiků, který má zapovězeno do politiky mluvit, do role proletářského přívěsku stroje – stroje vybaveného obrazovkou. A dodala, že se za ně stydí – tak ubohých zákoníků si nemůže vážit ani dezertér, podvodník nebo vrah. Pár se jich zasmálo, ostatní vrtěli hlavou, jeden si zatukal na čelo a Kurz křikl do ticha: „Ven!“

Eliana právě obvinila bezpečnostní výbor, že s vědomím vládní strany nechává rušit rozhlasovou stanici Svobodná Evropa. „Ven!“ zasípal Cajtman, najednou celý bledý. „To snad... Ven!“ podpořil ho Dyk, a když se k němu Eliana otočila, uhnul očima jinam. „Ven!“ zařval Lachtan, „Ven!“ zaševalil Šedivka, „Ven!“ pípl fistulkou Princ, „Ven!“ rozkázal Mour jako nějaký lord a zatroubil do kapesníku s monogramem. Becher pokrčil rameny a zachroptěl: „Ven!“ „Fuj!“ přidal se Kalina, „Ven s ní! Ven!“ znělo pomstychtivě. Profesor Varan se tvářil, jako by chtěl protestovat. Vstal, a než si stačil zapnout sako, zablýskla se

pod límcem nová kravata: modrá hlubinná metalíza posetá zralými, žlutožlutými banány. Konec vázanky byl přiskřípnutý v poklopci kalhot. „Lituji, ale i já vás musím, opravdu musím požádat, abyste odešla, aspoň pro tuto chvíli.“ Skutečně mu to bylo líto. Aspoň se tak tvářil.

„Ven. Ven. Ven, ven, ven, ven, ven!“ skandovaly Konzervy a Sociálky se přidaly. Obě velké strany řičely unisono. Hnědí se mohli potřhat smíchy. Hybridi si hráli na peacemakery, ale za Elianu se nepostavili. Já jsem mlčel. A styděl jsem se.

Stála před nimi o tom posledním sněmování, drobná hezká rudovláska s šedýma očima, zlatým medailonem a úsměvem, který hodně věděl, a proto byl hodně smutný. Zás byla o pár kroků napřed. Anebo roků?

Naskládala si lejstra do velké aktovky, kterou jsem u ní nikdy neviděl. Tušila předem, že ji vypískáme. Zámeček cvakl, podpatky klaply o podlahu. Ve dveřích se otočila.

„Vzdávám se poslaneckého mandátu,“ pronesla na celý sál. „Písemnou rezignaci očekávejte brzy. Co nevidět.“

Ani mě nepustila dál. Byla jen v tmavozeleném županu.

Je ráda, prohodila lehkým tónem, že se jí podařilo odtrhnout se.

Od koho? Od nich? Ode mě? vyzvídala jsem, ale ona jako by neslyšela: k té přirozené

barvě se měla vrátit už dávno, příliš dlouhá přetvářka škodí, máma se nikdy nebarvila,
a jak byla krásná!

Požádal jsem ji o odpuštění. A ještě o něco.

Proč by mi měla odpouštět?

Protože jsem ji zradil.

Přimhouřila oči. Přečetl jsem si její sešit?

Ano, přisvědčil jsem.

A něco jsem tam našel?

Našel.

Pitomou básničku?

Pitomou básničku.

A někomu jsem to řekl?

Bohužel.

Kalinovi. A ten to donesl Šedivkovi. A Šedivka Becherovi. A ten se hned rozjel za Varanem.

Pokývala hlavou a zašeptala: „Nečteš pořádně, jinak bys to byl neudělal. Ale vlastně jsem ráda. Nenakazila jsem tě. Nenechávám po sobě záka. Nemám tě na svědomí... Aspoň zatím ne.“

„Odpust.“ Vůbec jsem si nevšiml, kdy jsem si před ní na domovní chodbě klekl.

Sehnula se ke mně. Otevřel se jí župan. Zavřel jsem oči.

Její červené vlasy pohladily moje popelavé. Políbila mě na čelo. Třel jsem se jí tvářf o břicho, o zrzavé chloupky v podbřišku.

„Odpouštím ti,“ řekla tiše.

„Ale nemiluješ mě.“

Usmála se.

„Nebo ano?“

„Už čteš Bibli?“

„Mrknul jsem do ní.“

„Izajáše znáš?“

Protočil jsem oči. „To je až někde v pŭlce!“

„Pak nemůžeš vědět, že ,pŭjdeš-li přes vody, já budu s tebou, pŭjdeš-li přes řeky, nestrhe ne tě proud, pŭjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.‘ A když,“ dodala s úsměškem, „tak jenom trošku. Zasloužil bys.“

„Co je to za odpověď? Tak miluješ mě, anebo nenávidíš?“

„Chytrému napověz,“ řekla a zavřela dveře.

„Ven!“ dunělo sněmovnou, ale Eliana už byla venku. Ryk se utišil, když k řečnickému pultu přistoupil Cajtman a Kurz mu parlamentní posunčinou zjednal ticho.

Věděl jsem, co bude následovat: zpráva speciální komise, která už půl roku monitoruje činnost členů mandátového výboru a obranného výboru.

Poslankyně Dimitrovová strkala nos do soukromých věcí. Očerňovala poslance nejen z opoziční, ale i z vlastní strany. Eliana Dimitrovová chovala nenormální nenávist k některým lidem a intrigovala proti nim – zmínění byli Kurz, Lachtan a Mour, nyní i Kalina. *Myslíme jinak – prdel!* I za těmihle letáčky stála. Dokonce je rozmnožila na parlamentní kopírce. *Volební mítinky* napsala a rozšířila taky ona – potvrdil to důvěryhodný zdroj. (Kalina na mě mrknul. Zrudnul jsem jak rak.) Ani ten však nevěděl o tom, co pachatelka teprve chystala, ale co jí překazilo Cajtmanovo komando. Po sněmovně kolovaly důkazy o kritice opoziční smlouvy dvou největších stran, provedené způsobem tak nevkusným, že se nechtělo věřit, že by ji měla na svědomí žena. Byla to fotomontáž, podařilo se zachytit patnáct set kusů, prý zdaleka ne všechny; skončit měly ve schránkách skalních voličů obou stran. Obrázky byly barevné, všechny ukazovaly týž výjev: vůz metra, takový, kde jsou lavice umístěny podél stěn a cestující se na sebe dívají přes uličku. Vagón je plný mužů a žen. Všichni jsou v uniformách, které mají popletený střih i barvu: ženy, sedící se zavřenýma očima, vypadají jako spící stewardky oblečené střídavě buď do červeného, anebo modrého kostýmku s výložkami. Muži stojí naproti nim, i oni jsou červení a modří, a podle střihu uniformy a placatých čepic by to mohli být piloti, ale i esesáci, protože se drží madel pod stropem, jako by hajlovali, a zrak upírají do černých oken s typicky zupáckou

strnulostí. Mají rozepnuté poklopce a penisy venku, ve vzpřímené poloze a ztuhlém stavu, zastrčené do ústních dutin letušek, zdánlivě klimbajících, ve skutečnosti však sajících jako o život. Je v tom hodně vulgarity, ale i symetrie: modrá kouří červenému a červená modrému – ze zásady. Nikdo z těch bizarních milovníků si nevšímá, že na druhém konci vozu začíná hořet elektrická rozvodná skříň.

Odporné. I já jsem nad poslankyní Dimitrovovou zakroužil hlavou a jednu fotku si schoval. Ještě že se to nedostalo mezi lidi.

Dimitrovová nemá všech pět pohromadě, bouřili se poslanci. „A co je nejhorší,“ hřímal Cajtman z tribuny, „poslankyně Dimitrovová má nespolehlivý třídní původ! V její rodině byli anarchisti.“

Parlamentníci zalapali po dechu. A ihned přistoupili k hlasování. Zhostili se ho ochotně a demokraticky.

Zbavili Elianu vedení M.I.V.

Vyloučili ji z M.I.V. (i když si nikdo nebyl jist, jestli je to možné).

Vyslovili jí nedůvěru.

Rozhodli se podat na ni trestní oznámení, jen co se písemně vzdá svého mandátu.

Demokracii – tedy té *naší* – musí být učiněno zadost.

Zvedl jsem se.

Všichni se po mně podívali. Kalina se zazubil, vstal a začal tleskat. Černá čupřina se mu

svezla do čela a vysekla tam patku pěkně na stranu. Ukázal na mě prstem: vidíte? Ptáček, co zazpíval. Jeho škleb roztleskal celý sál.

Práskačům se u nás vždycky tleskalo.

Mysleli, že jdu k pultu. Že jim chci něco říct. A já jsem zamířil na druhou stranu. Počítač jsem nechal na lavici, diplomatku na zemi. Na vycpaném sedadle po mně zůstala nějaká špína. Můj parlamentní stín. Už jsem ho nepotřeboval.

Doběhl jsem k východu, čapnul jsem mosaznou kliku, otevřel si dveře a prásknul jimi. Nechal jsem poslance, ty stíny poslanců, dřepět v zasedací síni. Všiml jsem si, že za mnou běží Kalina. Přibouchnul jsem před ním dveře. Už mám jiného pána. A divím se, že jsem kdy sloužil zlatému teleti.

Byl jsem na chodbě. Byl jsem volný. Zhluboka jsem nasál vůni svobody. Vůně to byla horká jako pouštní vítr. Taky jsem ucítil štiplavý kouř.

Přicházela ke mně v rudém kabátě, s roztančenýma nohama, s ozlaceným krkem. Vlasy měla ve zdánlivém ohni. Záclony parlamentní chodby hořely doopravdy.

S plynovou maskou na tváři ztělesňovala přicházející armageddon. Z rukávů kabátu trčely dlouhé dřevěné prsty, osm jich bylo a šlehalo z nich plameny. Stačilo jí proběhnout kolem zdi – ani se nedotknout – a zeď se vzňala. Obrazy se kroutily v rámech a jako přežralé

ovoce padaly na podlahu, malby poctěné přízní zastupitelů lidu. Placené z rezerv reprofundu, byly to poctivé oleje. Hořely znamenitě.

Pochodně rozsvěcovaly chodbu a na stropě pukaly žárovky. Zakvílel požární alarm, jeden po druhém se probouzely automatické hasiče a sprchovaly koberec syčící tekutinou.

Došla až ke mně, zastavila se. Za skleněnými očními jsem zahlédl rozšířené oči. A už jsem se nebál. Natáhl jsem ruku pro jednu z loučí, které držela mezi prsty. Ale uhnula mi. Zavrtěla hlavou. Ukázala na dveře, pak směrem k východu. Měl jsem je vyvést.

Otočila se, kráčela dál. Odhodila louče a na druhém konci chodby vstoupila do zvukotěsné místnosti, určené pro nejtajnější jednání.

Byl nejvyšší čas. Ze sněmovny se vyvalil rozkašlaný dav a v panice se rozhlížel: vpravo to hořelo, zleva se valil hustý čmoud. Pár očí zašilhalo po oknech – ta ale začala prskat, sypat se na poslanecká saka.

„Tudy,“ zavelel jsem a odvedl tu zoufalou smečku vpravo. Prošli jsme ohněm, seběhli po schodišti a vyřinuli se průjezdem do ulice. Před bránou zastavilo hasičské auto, po něm jich přijelo nepočítaně. Parlamentníci řičeli blahem.

Nahoru jsem se vrátil jediný. Protipožární zařízení selhalo: v chodbě bylo po kotníky vody, ale stěny a okna hořely dál. Sálala samotná voda. Dočvachtal jsem až k polstrovaným dveřím zvukotěsné místnosti a napůl udušený černým dýmem je otevřel.

Uvnitř kulatého pokoje bez oken bylo vedro k padnutí, ovšem klimatizace pořád fungo-

vala a požár se sem vůbec nedostal, po plamenech nebylo ani památky. Hořela tu jen Elianina cigareta. Byl to ten nejbezpečnější prostor v celém paláci. Stěny neměly uši ani oči a jejich plíce fungovaly znamenitě.

Žena se na mě usmívala, nohu přes nohu, mlčenlivá.

Pak típla špačka o mramorovou desku stolu, vstala a nasadila mi plynovou masku. Kolem ramen mi přehodila rudý plášť. Z kapsy něco vyndala a nechala si to zmačkané v dlani. U dveří se naposled otočila a řekla: „Přes to přese všechno... miluju tě.“

A já jí překotně, se slzami v očnicích odpovídal přes karbonový filtr: „Há hehe! Há hehe!“

Já tebe.

Kolem nás řádil nesnesitelný žár. Mávla rukou jako kouzelnice a rozprostřela ve vzduchu můj oranžovorudý šátek – nikdy nepraný, jak jsem si všimnul. Uvázala si ho kolem hlavy tak, aby jí kryl ústa a nos. Potom se zhluboka nadýchla skrz látku, usmála se očima a pohladila mě po gumové líci. Byla tím nejkrásnější banditou pod střešou parlamentu. Cívil jsem na ni jako uhranutý, a vůbec mi nevadilo, že mi na hlavě vstává jeden vlas za druhým a začíná hořet. Natáhl jsem k ní ruku, ale proklouzla otevřenými dveřmi a zabouchla je. Trhl jsem za kliku, ale nepovolily. Eliana mi postavila poslední barikádu.

Na přemýšlení jsem měl celou dlouhou horkou noc. A přišel jsem během té noci na to, jak se naši předci naučili rozdělovat oheň: prostě se to *museli* naučit, neboť bez ohně už byl život nesnesitelný.

Ráno mě vysvobodili hasiči. Dokonce mě ty překvapené očouzené helmy musely vzbudit – ležel jsem pod stolem, úplně pohlcený snem o nějakém zrzavém houští, křoví, které žhnulo, protože v jeho středu se vařila láva. S maskou stále na obličejích jsem vyvrávoral na chodbu a teprve tam jsem ji sundal a odhodil. Když jsem se prsty dotkl temene hlavy, zjistil jsem, že mi shořely vlasy. Kůže na čele a na nose páčila, ale dalo se to snést. Horší bylo, že jsem nepoznával budovu, kde ještě včera sídlil ústavodárný sbor. Rozhlížel jsem se jako ten den, kdy jsem tady byl poprvé.

Všechny zdi byly černé, koberce na troud, stropy proměněné ve spáleniště plná kráterů, sopouchů, přístělů a chuchvalců popela. Nohy mi vězely po kotníky ve vodě, špinavé a teplé jako prapůvodní moře, co zalévalo Zemi. V oknech doutnaly rámy, jejich sklo se dávno roztavilo. Nábytek shořel, stejně jako elektrické spotřebiče a rozvody. Tu a tam se zatřepotal v troskách žlutý plamínek; vzápětí se na něj vrhli tři muži se sekýrami a lopatami a umlátili ho, ale on už se na ně šklíbil o pár metrů dál. Elianu jsem nikde neviděl. Zeptal jsem se velitele ve zlaté přilbě, jestli našli oběť, zuhelnatělé ženské tělo. Smutně zavrtěl hlavou, potáhl z cigarety a poslal mě ven.

„Víte,“ řekl jsem mu, „proč palác shořel? Byl jenom dílem lidské ruky, a nemohl do sebe pojmout toho, kterému patří všichni lidi, celá Země – celý nebe.“

Pokrčil rameny. „Voheň s lidma dělá psí kusy, to už jsem viděl mockrát. Dej na mě, mládenče, najdi si sanitku a nasedni do ní. Třeba tě z toho dostanou.“

Prošel jsem chodbou jako náměsíčník, vstoupil do oblaku hnědého kouře a po hmatu našel schodiště. Ale nešel jsem dolů – mířil jsem nahoru. Schody dolů se někam propadly, ale ty, co vedly vzhůru, přestály požár netknuté. Stoupal jsem po nich, dokud to šlo – až po střechu. V posledním stropě zela hranatá díra; požárníci se tudy dostali do budovy. Osahal jsem si železný žebřík do světlíku, příčky se držely dobře, ani moc nepálily do dlaní. Vylezl jsem na střechu, nadechnul se a zprudka se rozkašlal; z hrtanu stříkaly černé hleny. V očích mě štípal popel. Promnul jsem si je a shledal, že nemám řasy ani obočí. Podlomila se mi kolena, ruka chmátla po opoře, ale žádná tu nebyla. Koutkem oka jsem zahlédl nějakou tyč a zamířil k ní.

Sáhl jsem do levé kapsy Elianina kabátu, ale namísto kapesníku jsem našel klíčky od mercedesu, zapalovač a cigarety. Vytáhl jsem krabičku, vybral si cigaretu a zmáčkl spoušť pistole. Prst plamene na povel vyskočil a zhoupnul se sem a tam, jako by hrozil. Vdechnul jsem tabákový dým. Po smradu požáru chutnal lahodně.

Z okraje spálené pláně, v kterou se proměnila střecha, se zvedal trojúhelník, který nad ulicí tvořil klasický tympanon; ale odtud vypadal jako mohyla, co se v nich kdysi ukládaly

zpopelněné mrtvoly. Trčela z něj ohořelá žerď. Došel jsem k ní a shlédl dolů. Do oken budovy proudila voda z dvaceti stříkaček, a oheň si pokaždé našel nové místo vysušené na troud. Parlament ne a ne uhasnout. Koukl jsem k východnímu cípu města, na svoji vzdálenou čtvrt, a na pahrbku mezi stromy zahlédl stříbrnou kuličku plynojemu. Byla klidná a tichá, jako by ještě spala. Periferie netušila, že zemi postihla katastrofa. K obloze stoupal kouř jako z hutě, budova se chvěla. Metropole se probouzela do nového dne. Vyrhl jsem žerď z úchytu, sundal jsem z ramen kabát a navlékl ho na ni. Nad spáleným parlamentem, nad lhostejnými ulicemi teď zavlála nová vlajka: nádherný plášť, co patřival krásné ženě.

V blankytu, přímo mně nad hlavou, zakroužil nějaký pták. Nebyl to skřivan, spíš velká černá bestie. Uchopil jsem prapor do obou rukou, rozkročil se na černé střeše a rozmáchl se doleva, doprava, doleva a zase doprava. Nad městem, nad republikou to mezi čmoudem z požáru a vodotrysky z hasičských stříkaček zavlálo rudě. Mával jsem praporem ze všech sil a vysoko na nebi krákal havran.

Držel jsem tryznu za Elianu Dimitrovovou.